

Nemčija 2011

Preko Češke, Nemčije in Danske nazaj domov v treh tednih

2. – 23. julija 2011

Pripravil Bojan Peršl

julij, avgust 2011

Nemčija 2011

Preko Češke, Nemčije in Danske nazaj domov v treh tednih

2. – 23. julija 2011

(letni projekt Bolgarija 2011)

Skoraj celo leto smo planirali letošnji dopust za potovanje po Bolgariji. Ideja se nam je porodila na novemberskem sejmu caravaninga na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani. Tam sem namreč govoril z dvema Angležema, ki sta imela stojnico in predstavljala svoj kamp v mestu Veliko Tarnovi, ki leži v srednjem delu Bolgarije. To mesto je bilo pred kakšnimi stotimi leti glavno mesto Bolgarije in je izgledalo privlačno ter zanimivo. Mene je zelo pritegnila vzporednica z potovanjem, ki sva ga z mojo Vijolico preživela lani novembra v Bosni. Zanimiv je bil velik kontrast med revščino in nekaterimi bolj letoviškimi kraji. Še večji kontrast in pestrost pa sem pričakoval od potovanja po Bolgariji, kjer smo imeli namen obiskati tako glavno mesto Sofijo, kot letoviške kraje in ostale znamenitosti - Rilski manastir, Devin, Veliko Tarnovo, Stara Zagora, Varna, Burgas ... In računali smo na to, da bi

se vračali preko Romunije, saj je hči izrazila željo, da bi obiskali tudi Bukarešto, kjer je laif ... Tako je bilo vse do zadnjega tedna pred odhodom, dokler nisem govoril še s prijatelji. Pripravljen je bil tudi potovalni načrt. In tako se je ta plan pričel kar naenkrat spreminjati in ...

... po družinskem posvetu, v katerem smo sodelovali skoraj vsi - žena Vijola, hči Špela in jaz, sin Matija bi pa itak najraje preživel svoje poletne počitnice kar doma, za svojim računalnikom, je par dni pred predvidenim odhodom padla odločitev, da se namesto na potovanje po Bolgariji odpravimo na potovanje po Nemčiji do Baltika in ob obali proti zahodu ...

Češka Republika

Na pot proti Mariboru smo se iz Ljubljane odpravili zjutraj, okoli 9. ure. Na črpalki pred mejnim preходом Šentilj smo našo Laiko oskrbeli z gorivom in nadaljevali pot preko Avstrije. Pred Lienzom smo imeli počitek in okusno kosilo, ki sta ga pripravili žena in hči, medtem ko sem si jaz malo oddahnil. Na poti mimo Lienza me je presenetil ogromen tovarniški kompleks kemijskega inštituta. Prispeli smo do meje s Češko Republiko. Prehod iz ene države v drugo je bil res presenetljiv in opazna je bila velika kulturna razlika med narodi. Night clubi, Casino pri Casinoju in kar naenkrat so se ob cesti pričela pojavljati mlada dekleta, ki so očitno imele točno določen namem. Najti nekoga z denarjem, ki bi jim za njihove usluge poplačal...

Kakšen kilometer naprej od meje pa je bila že druga zgodba. Ni bilo več casinojev, nočnih lokalov, prijateljic noči. Iz pokrajine se je dalo razbrati, da tu življenje poteka drugače, na nam bolj domač način. Do izraza je prišla razlika v materialnih možnostih in očitno je bilo, da smo prispeli v državo z nižjim standardom od sosednje Avstrije.

Češke Budjevice, kjer smo imeli prvi ta zaresni posatek, so name napravile vtis prijetnega in urejenega mesta. Mesto je staro in s tradicijo. Staro mestno jedro je lepo obnovljeno in vidi se, da so veliko storili pri ohranjanju kulturnih znamenitosti. Za Budjevice je značilen lep, kvadratast in prostran glavni trg, hiše pa so kot iz škatlice in takšne, kot so bile v prejšnjem stoletju. Ta trg je eden od največjih na češkem, če ne celo največji. Vse hiše so lepo

obnovljene in prepleskane, v renesančno baročnem stilu. Posebej pa je lepa modra mestna hiša. Tu varijo tudi znano češko pivo Budweiser, ki pa ga žal nismo probali. Privoščili pa smo si drugo pravo točeno češko pivo in si nekoliko odpočili. Po kratkem sprehodu po mestu smo se odpravili naprej v Karlove Vare.

Nekaj slik iz Čeških Budjevic:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/1_ceske_budjevice.pdf

Češka, včasih bogata železarska in nasploh ena vidnejših držav v Evropi. Na potovanju preko nje pa sem dobil občutek, da ji je ostalo le še poljedelstvo. Velika in širna žitna polja, ki so nas spremljala skoraj čez celo Češko.

Od Budjevic do Karlovih Varov smo potovali po cesti, ki ni bila prometno obremenjena in vožnja po njej je bila prijetna in ne preveč utrujajoča.

Ko smo prispeli v mesto **Karlovy Vary (Carlsbad)**, je bil že pozen večer in dogajanje v mestu je bilo živo, mogoče celo malo bolj, kot sem pričakoval. Pripeljali smo se ob rob same peš cone v centru in svojo Laiko sem parkiral ob pizzeriji. Žena, hči in jaz smo si privoščili košček pize in seveda pivo. Sin Matija pa je v avtodomu že mirno spal. Po polnoči smo se odpravili do »kar nekam« v predmestje, kjer smo ob gozdičku prespali mirno noč.

Naslednje jutro smo se v dežju odpravili nazaj v center mesta. Prepešačili smo celo mestno jedro. Bilo je polno ljudi, saj je bil ravno čas filmskega festivala, ki ima tu očitno že dolgo tradicijo. Na obrobju samega centra je ostalo še kar nekaj znakov minule noči. Očitno je bilo, da je bila zadnja noč burna in vesela. Po tleh je bilo polno pvc kozarcev, cigaretnih ogorkov, drugih smeti in srečali smo nekaj čistilcev, ki so mesto čistili.

Najbolj znano češko zdraviliško letovišče je največjo slavo in arhitekturni razcvet doživljalo pred dvesto leti, čeprav naj bi si kralji svoje zdravstvene tegobe tu lajšali že od petnajstega stoletja dalje. Spominja na Rogaško Slatino. Ne le po videzu, temveč tudi po dejavnosti, saj so tudi tu doma priznani izdelovalci kristala, za zdravje pa lahko tudi srkate zdravilno mineralno vodo. Seveda poleg tega, da si odpočijete v kakšnem prijetnem bazenu in termalni vodi.

Slike iz mesta Karlovy Vary si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/2_carlsbad.pdf

Po kosilu v restavraciji s tipično češko kuhinjo smo se odpravili naprej proti Nemčiji. Ustavili smo se še v mestu **Teplice - Teplitz**, ki je tudi eno od večjih zdraviliških krajev na Češkem. Tako smo si praktično v enem dnevu ogledali kar tri zdraviliška mesta na Češkem. Sicer res bolj na hitro in ker so nam bila všeč, smo se odločili, da se kdaj še vrnemo. Predvsem na podrobnejši ogled teh lepih čeških zdravilišč in seveda tudi enega od najlepših mest na svetu, glavnega mesta Prage. Za zaključen naj še napišem, da za to pot vinjete nismo potrebovali in priporočam, da se o potrebnosti nakupa le te pozanimате na sami češki meji.

Slike iz Teplice - Teplitz si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/3_teplitz.pdf

Nemčija

Prehod iz Češke v Nemčijo pa je bil ponovno slikovit. Najprej so nas na bližino meje opozorili dve čudni coni, ki sta bili opremljeni z reflektorji nad cesto. Očitno so to ostanki prejšnjega režima, ko še nismo bili v skupni EU. Češka je bila še posebej nadzorovana s strani Rusije in zelo težko prehodna. Čehi so praktično živeli zaprti v svoji državi. Pred samim mejnim prehodom pa je bilo ponovno kar nekaj Casinojev in trgovinic, kamor so »bogati Nemci« hodili v »revno Češko« kupovat poceni robo. Sam mejni prehod je bil na prelazu. Po prehodu čez mejo smo se začeli spuščati proti nižinskemu delu. Ob poti je bilo polno vikendov in pokrajina je bila hribovita. Skoraj vso pot iz Teplic proti Dresdenu nas je spremljal dež.

Zvečer smo prispeli v **Dresden** in se na kratko, za kakšni dve uri, ustavili. Mesto si res splača podrobneje ogledati in ne tako na hitro, kot smo to storili mi. A tokrat smo imeli drugačne načrte in nam je bil to, tako kot Češka, le vmesni postanek za počitek in hiter ogled. Mesto je bilo med drugo svetovno vojno povsem porušeno. Po vojni pa so ga obnovili tako, da je sedaj dobilo tak izgled, kot ga je imelo pred tem, ko so ga zavezniki povsem porušili. Sigurno se bomo sem še vrnili in si za ogled vzeli več časa, saj si to nedvomno zasluži.

Slike iz mesta Dresden si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/4_dresden.pdf

V **Wittenberg** smo prispeli pozno ponoči. Prenočili smo pred kampom (prepričan sem, da je to tale: 51.854513°, 12.642973°, koordinat si žal nisem zapisal), na koncu ulice, na samem obračališču, ker je bil ta že zaprt. Po jutranjem prebujenju okoli 9. ure, smo se odpravili v mesto, kjer smo na »zasonjškarskem« parkirišču pustili svoj avtodom in se odpravili na ogled tega Lutrovega mesta. Mesto ima pomembno zgodovinsko obeležje, saj je v daljnem letu 1517 tu Luther na vrata grajske cerkve nabil svoje teze in tako se je pričela protestantska reformacija. Samo mestece je majhno in prijetno. Nekje s 50000 prebivalci in univerzo. Zelo zanimiv in lep je pogled na mestno cerkev iz glavnega trga, saj so pred njo hiše raznih barv, ohranjene v starem slogu.

Slike iz Wittenberga si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/5_wittenberg.pdf

Popoldan smo prispeli v **Worlitz**, majhno mestece, s prelepim parkom, ki smo ga skoraj spregledali. V sredini osemnajstega stoletja so tu naredili enega od najlepših parkov v centralni Evropi, ki je bil namenjen ne toliko rekreaciji in počitku, kot prostoru za učenje. Imeli smo namen nekaj pojesti v prijetnem okolju in si seveda ogledati ta park, a ga nismo našli. Mislili smo, da je park ob jezeru, ki je bil na koncu vasi ob cesti, ob kateri smo se ustavili. Ko smo se peljali preko mostička, seveda zelo počasi in previdno, saj sem se bal, da bom s svojo Laikico nasedel, smo na drugem koncu zagledali obzidje, za katerim bi lahko kaj bilo. S sinom naju je zamikalo, da greva pogledat, kaj je za tem obzidjem. Na drugi strani sva zagledala park in poklicala sva svoji sopotnici. Odšli smo na ogled parka, ki nam je vzel kar nekaj časa.

Slike iz Worlitz si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/6_worlitz.pdf

Naslednji naš postanek je bilo mesto **Potsdam** (predmestje Berlina). Tu smo se zadržali kar nekaj časa, saj so vrtovi tudi v tem mestecu res lepi. Ko smo prispeli je bil že večer in namestili smo se v kampu. Kamp je bil drag, saj nas je vse skupaj prišlo okoli 40 € in nekako se nam je zdelo, da ni vreden tega denarja. A smo bili potrebni sveže vode in tudi tank za umazano vodo je bil že poln, tako da je bil postanek v kampu skoraj nujen. In seveda, žena in hči sta si morali nujno oprati glavi ... Da pa smo prišli do njega, je bil to kar podvig, saj smo zaradi v eno smer vožnje zaprtega mostu, morali daleč okoli (garmin nas je pa ves čas usmerjal nazaj ...) Nemčija ima polno jezer in rek in temu primerno speljan tudi promet.

Potsdam je znan po zgodovinski plati, saj je bil tu po drugi svetovni vojni podpisan Potsdamski sporazum. Poleg tega zgodovinskega obeležja pa je znan tudi kot letoviško mesto za Berlinčane. Jezera so prijetna in okoli njih so speljane sprehajalne poti. Po vodi poteka pravi promet s čolni in manjšimi potniškimi ladjicami (brodiči). Je del mestnega področja Berlin/Brandenburg in leži 24 km jugozahodno od centra Berlina. Leži ob reki Havel in kot sem že omenil, je obdano s številnimi jezери.

Mesto je bilo do 1918 rezidenca Pruskih in Nemških vladarjev. Palače predstavljajo skupaj z jezersko pokrajino edinstven narodni park, svetovno dediščino pod okriljem UNESCO, največjo v Nemčiji. Na Cecilienhofu, v palači in domu princa Wilhelma Hohenzollerna, je od 17. julija do 2. avgusta 1945

potekala konferenca, na kateri je bil podpisan omenjeni Potsdamski sporazum. Države, udeleženske te konference so bile Sovjetska zveza, Združeno kraljestvo in ZDA. Stalin, Churchill in Truman – pa tudi Attlee, ki je Churchilla nadomestil po porazu na volitvah, so se tu zbrali, da bi se dogovorili, kaj narediti z nacistično Nemčijo, ki je devet tednov pred tem, 8.

maja 1945, podpisala brezpogojno kapitulacijo. Cilji konference so obsegali tudi vzpostavitev povojnega redu, mirovne pogodbe in spoprijem s posledicami vojne.

Po večeru v kampu, ob prijetno hladnem pivu in klepetu z mojo Vijolico, ob romantičnem

pogledu na jezero, smo zjutraj vstali in pojedli zajtrk. Ko smo vse zrihtali – vključno z obilnim tuširanjem, smo se odpravili na ogled Potsdama. Parkirali smo na parkirišču, ki je bilo poleg tistih uradnih za turiste in očitno namenjeno bolj domačinom. Zato je bilo tudi temu primerno poceni. Priporočam, da se »uradnim – turističnim« izognete in si najdete v neposredni bližini primerno parkirišče lokalne narave. Prepričan sem, da

pri tem ne boste imeli težav.

Tu smo dali prvič kolesa z naše Lajkice in se z njimi odpravili na ogled parka Sans souci. Res lep park, ki je vreden ogleda. Park Sans souci leži 2 km zahodno od centra mesta. Leta 1744 je Friderik II. Veliki tu začel graditi rezidenco, v kateri bi lahko prebival »sans souci« (brez skrbi v francoščini, ki so jo govorili na dvoru). V parku je botanični vrt in vrsta veličastnih zgradb (palača Sans souci, Oranžerija – prej palača za goste, Nova palača, Šarlotina palača, kompleks imenovan Rimsko kopališče in kitajska čajnica), ki smo si jih seveda vsaj od zunaj tudi ogledali. Kot zanimivost parka naj navedem tudi osrednjo fontano, iz katere je bruhal curek skoraj črne vode. Tudi v fontani, v kateri so plavale ribe in race, je bila voda zelo temna in motna ter očitno neškodljiva, saj so v njej tako ribe, kot tudi race, veselo plavale. Čez čas, ko smo se vračali pa je imel ta curek bolj normalno, svetlo barvo.

Ko smo se vrnili z ogleda tega parka, je imel sin na svojem kolesu prazni obe gumi. Z ročno pumpo sem jih napolnil in izgledalo je, da bosta zračnici zdržali. Ko pa smo se v mestu ustavili na pivu in se hoteli odpraviti naprej, so bili obe zračnici zopet že skoraj čisto prazni.

Vseeno smo si v miru ogledali »Potsdamsko rivo« (prijetna ulica, ki je namenjena samo sprehajalcem). V mestu je mnogo znamenitih spomenikov in zgodovinskih zgradb v baročnem in klasicističnem slogu, Garnizijska cerkev, Nikolajeva cerkev, mestna hiša, gledališče, Nizozemska četrt, na obrobju pa tudi palača Cecilienhof, v kateri se je v avgustu 1945 odvijala znamenita Potsdamska konferenca. Na poti proti kamperju sem

kupil dve zračnici in jih zamenjal s preluknjanimi, tako da se je »mali« lahko zopet vozil naokoli. Seveda sem najprej potegnil iz obeh plaščev po tri trne, ki so povzročili defekt. Prav zanimivo, da so bili v vsakem plašču po trije trni! Skrbelo me je, da sem kje kakšnega spregledal, a se je kasneje izkazalo, da so obe zračnici na kolesih držali.

Da sem bil pri saniranju težave s trni uspešen, se je izkazalo proti večeru, ko sem svojo Laiko parkiral ob jezeru (52.421646°, 13.107166°) in smo ob njem, po večerji, tudi malo kolesarili. Katero jezero je to, nisem našel podatka, je pa tam okoli Potsdama polno vode, tako stoječe, kot tekoče. Kljub temu, da bi po moji oceni tu lahko mirno prespali, brez kakšnih posebnih težav, smo se zvečer vseeno odločili da se

odpravimo na počitek v PZA, ob otočku (52.378101°, 12.936950°), ki je bil ob mestecu **Werder (Havel)** - 52.378101°, 12.936950°. Sam PZA ni bil drag, saj je stal le 5€, vendar pa poleg spanja ni ponujal nič drugega, niti normalnega koša za smeti. Poleg tega pa je bil med njim in parkiriščem jarek, v katerem je staloa umazana in smrdeča brozga, ki pa na srečo ni oddajala kakšnega motečega smradu dalj kot kakšen meter od jarka. Zanimiva pa je bila scena na samem otočku, kjer nismo videli prav dosti ljudi, so se pa skoraj vsi, ki smo jih srečali, malo čudno obnašali. Scena je bila res zanimiva in imeli smo občutek, kot da so vsi »mal odpuleni«. Mogoče si boste lahko nekaj tega nenavadnega vtisa ustvarili ob pogledu s fotografij, ki sem jih naredil. Seveda smo si privoščili dobro lokalno pivo v nenavadnem lokalu ob jezeru.

Zjutraj smo se zbudili in se odpeljali na zajtrk, ki smo ga imeli na parkirišču ob samem jezeru. Res prijeten zajtrk na skoraj idilični lokaciji. Odpeljali smo na ogled Cecilien Hofa, kjer so leta 1945 podpisali že omenjeni Potsdamski pakt in tako razdelili Nemčijo na dva dela. Park je zelo lep in vsekakor si ga je vredno

ogledati. Presenečen sem bil nad tem, da se je v neposredni bližini te palače, ki jo obdajata dve jezери, v enem od njih namakalo kar nekaj domačinov, še več pa se jih je sončilo na travi. Samo to še ne bi bilo tako nenavadno, če ne bi bila večina njih golih! Kot bi se sredi ljubljanskega Tivolija sončili nudisti!

Slike iz Potsdama, Werderja (Havel) in okolice si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/7_potsdam_a.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/8_werder_potsdam.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/9_potsdam_b.pdf

Naslednji naš postanek je bil bližnji **Berlin**, kamor smo prispeli 6. julija in ostali tam do 10. julija. Popoldan smo v bližini samega centra našli pzo (52.537994° , 13.372555°), ki je bil relativno dober in ne preveč drag. Tu smo srečali tudi Slovence s kamperjem in z njimi preživeli prijeten deževni večer ob pivu. Naslednje dneve smo si mesto podrobneje ogledali.

Najprej smo se ustavili ob ostankih znamenitega berlinskega zidu, ki so ga leta 1989 podrli. Ta zid, ki so ga zgradili leta 1952, je bil dolg 156 km in je mesto delil na dva dela. Ko je bil zahodni Berlin popolnoma obkoljen, je bil kot otok sredi teritorija vzhodne Nemčije. Zid je dopolnjeval še obsežen varovalni sistem (bodeča žica, jarki, rešeta, kontrolna vozila, opazovalni stolpi in službeni psi), ki so ga skozi vsa leta nadgrajevali. Okoliške prebivalce so izselili in razstrelili bližnje cerkve, tako da je v premeru 100 metrov od zidu zevala praznina. V centru se je zid vlekel med drugimi neposredno mimo brandenburških vrat (nemško: Brandenburger Tor).

Sprehodili smo se po Aleksandrovem trgu, ki je eden izmed glavnih trgov v mestu, z znanim TV stolpom in Rdečo mestno hišo. Iz stolpa je menda zelo lep razgled, vendar se nanj nismo povzpeli, ker bi morali preveč čakati. Na ulici od tega trga do Brandenburških vrat je kar nekaj tujih ambasad, od zahodnoevropskih, Ameriške pa do Ruske, ki s svojo velikostjo in izrazitim pridihom mogočnosti nekoliko izstopa. S kolesi smo se zapeljali do Brandenburških vrat in skozi park Tiergarten, do živalskega vrta, ki sta si ga otroka ogledala. Dejala sta, da je zanimiv in vreden ogleda. V Café am Neuen See (52.510626°, 13.344170°), ki leži ob koncu tega parka je znano počivališče Berlinčanov, smo si privoščili pivo in njihove znamenite bele klobase.

Tako kot v Cecilienhofu, smo tudi tu, ob samem robu parka, blizu Brandenburških vrat, naleteli na nudiste, ki so se nastavljali soncu. Tako rekoč v samem središču mesta, tako kot bi to bilo v našem Tivoliju, kot sem to enkrat že opisal.

Seveda smo se ustavili tudi na Checkpoint Charlie, kjer je bil včasih, ko sta bili še dve Nemčiji, Ameriški mejni prehod. Žena in hči sta si ogledali tudi dva muzeja, kjer je bila v enem razstavljena Nefretete, ki naj bi predstavljala ideal ženske lepote, v drugem pa Pergamonski oltar, ki je

navdušil s svojo ogromnostjo. Medtem pa sva si z Matijem ogledala znameniti Sony center. Ta center je znamenit predvsem zaradi svoje moderne arhitekture. V okviru tega centra je polno poslovnih stavb, med njimi tudi mogočna Sonyjeva. Seveda je bil obisk Sonyjevega show centra obvezen. V atriju sredi stavb je polno lokalov. Sony center leži na Potsdamer platzu, ki je bil ob koncu druge svetovne vojne v celoti porušen in so nato tam povsem na novo zgradili moderne stavbe.

Berlin me je prijetno presenetil. Za razliko od mene pa ženi najprej ni bil všeč, vendar se ji je kasneje vseeno prikupil. Tu bi lahko ostali veliko več časa, kot smo ga za obisk tega mesta namenili. Mesto je namreč polno znamenitosti in zanimivosti, da ne govorim o nočnem življenju in prijateljicah noči.

Pri nas tega nismo navajeni, zato je to name naredilo močan vtis. In te niso bile takšne, kot sem jih pred leti srečal v znameniti Rdeči četrti v Amsterdamu, ampak so bile mlade in lepe (in vredne greha ...).

Vsekakor pa je potrebno obiskati tudi kakšno od stavb, ki so bile včasih prazne, ker so iz njih izselili prebivalce, sedaj pa v njih mladi razvijajo svojo alter sceno, nekako tako kot pri nas na Metelkovi, le da je tu obseg precej večji in tudi raznolikost je večja. Glede na to, da je Berlin poln raznih kultur, je temu primerno zanimiv in simpatičen. Tako sem prepričan, da bo v njem našel vsak zase nekaj, kar ga bo pritegnilo in mu bo ostalo v prijetnem spominu.

No ja, meni se je pa zgodil tudi dogodek, ki ni bil ravno prijeten. Znamenja na komolcu in kolenu so me ves čas našega potovanja spominjale nanj. Po Berlinu smo

veliko kolesarili in tako se mi je enkrat dogodilo, da sem pri prečkanju ceste zapeljal na moker tramvajski tir, na katerem mi je odneslo prvo kolo in sem grdo padel. Na asfaltu sem si podrgnil komolec in koleno, na srečo pa mi je fotoaparat, ki sem ga imel preko ramen, priletel v glavo, tako da je ostal nepoškodovan. Tudi udarec v glavo ni bil tako hud, tako da je tudi ta ostala cela...

Preden smo zapustili Berlin, smo si ogledali še največji del ohranjenega zidu, ki je ves poslikan in porisan z grafiti umetnikov.

Slike iz Berlina si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/10_berlin_a.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/11_berlin_b.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/12_berlin_c.pdf

V bližini Berlina je bilo v času druge svetovne vojne koncentracijsko taborišče **Sachsenhausen**, ki se nahaja približno 36 km severno iz Berlina,. Ustanovljeno je bilo leta 1936 in prvotno namenjeno urjenju SSovcev, ki so bili nato poslani na opravljanje svojih dolžnosti v druga koncentracijska taborišča. Vsem zapornikom so ob sprejemu povedali, da je edini izhod iz taborišča skozi taboriščni dimnik. Taborišče je bilo dobro

zastraženo in varovano. Pobegi praktično niso bili mogoči. Poleg visokega betonskega zidu, je taborišče obkrožala cona smrti. Ta je bila sestavljena iz visoke bodeče žice, ki je bila pod elektriko, široke peščene steze in če se je na tej stezi kdorkoli od jetnikov pojavil, so ga na licu mesta ustrelili, tisti ki je jetnika ustrelil, pa je za nagrado dobil dopust.

Zaporniki so bili po hierarhiji razvrščeni v razne skupine: kriminalci (posiljevalci, morilci), komunisti (rdeči trikotniki), potem homoseksualci (roza trikotniki) in na samem dnu Judje (rumeni trikotniki). V taborišču še sedaj stojijo tri vislice, na katerih so obešali zapornike. Zelo smrtonosni so bili tudi jutranji sklici na raport. Vsako jutro so zapornike klicali na polkrožno ploščad, kjer so vsakega posebej klicali. To je trajalo od tri pa tudi do

dvanajst ur, ne glede na letni čas in temPERATURE. Tiste, ki tega niso zdržali in so ali pozeblili ali obnemogli obležali, so jih sproti odnašali. Meseca januarja 1940 je na takih sklicih umrlo preko 700 jetnikov. Tako je na enem sklicu takrat popadalo in umrlo kar 140 jetnikov v tistem dnevu. To taborišče je veljalo tudi kot model ostalim taboriščem v takratni Nemčiji. Po padcu in kapitulaciji Nemčije pa so ga še kar nekaj let uporabljali Rusi za vojne ali pa politične zapornike.

Slike iz taborišča Sachsenhausen si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/13_sachsenhausen.pdf

Po obisku tega mračnega kraja, smo imeli v načrtu še obisk prijetnejšega kraja **Buckow**. Tu je velik del svojega življenja preživel znameniti dramatik Bertolt Brecht s svojo ženo Heleno Wiegel. Njegove spominske

hiše pa si žal nismo mogli ogledati, ker je bila tistega dne zaprta. Breht je bil eden najvplivnejših nemških in tudi svetovnih dramatikov v 20 stoletju. Napisal je številna dramska dela in je bil v takratni NDR tudi zelo priljubljen. Leta 1955 je prejel celo Leninovo nagrado za mir.

Mestece je bilo včasih namenjeno Berlinčanom za oddih in je prijetno in mirno.

Obdajajo ga tri jezera in sprehod po mestecu, parku in ob jezeru je prijeten in sproščujoč. Tako je bilo tudi vreme, sicer oblačno, a ne deževno. S parkiranjem nismo imeli težav in smo tu tudi prespali. Poslušali smo nasvet od Vojca, da se da običajno vedno dobro in mirno prespati pri cerkvi ... Tako smo svojo Laiko

parkirali na parkirnem prostoru pri cerkvi, kjer smo tudi prespali (52.568439°, 14.074696°). Ob enajstih smo imeli prijeten zajtrk, potem pa smo se odpravili na dolg sprehod po letoviškem kraju. Moj sin je enkrat dejal, da imamo zajtrke ob dvanajstih, kosila pa ob osmih zvečer.

Slike iz Buckowa si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/14_buckow.pdf

Proti večeru smo se mimogrede ustavili v mestecu **Usedom**. Mestece je bilo prijetno a prazno. Lep trg, s prijetno gostilnico, s prijetnim vrtom, kjer smo pojedli ribjo juho in popili osvežujoče pivo.

Slike iz Usedom si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/15_usedom.pdf

Zvečer, 11. julija 2011, smo prispeli do letoviškega mesteca **Koserow**. Baltik!

Dolga mivkasta plaža in Vijola me je takoj vprašala, če me to na kaj spominja. Našli smo parkirni prostor, kjer smo se sparkirali. Ker si nisem zabeležil koordinat z garmina, sem le te našel preko google eartha, samo nisem čisto 100%, da so prave. Mislim pa, da je to to parkirišče 54.056978°, 13.995840°, saj je ob vodi in ob cesti. Odšli smo na sprehod po okolici in po dolgi mivkasti plaži. Zanimiva plaža s polno opozorili in dolgim pomolom v morje. Očitno je to zelo letoviški kraj. To se je čutilo vsepovsod, saj je bilo tudi v okolici tega kraja, kjer se je plaža nadaljevala, vse polno parkirišč. Na vseh parkiriščih so bili obvezni parkirni avtomati. In seveda, navodila so bila povsod samo v nemščini.

Ko smo se vrnili k našemu avtodomu se je parkirišče že popolnoma izpraznilo in odločili smo se, da tu prenočimo. Ura je bila že nekaj čez deseto zvečer in vse se je umirilo. Tako nismo pričakovali kakšnih posebnih obiskov organov oblasti.

» Joj, oči! Poglej! Kaj je to zunaj, pred avtom!??«

Hči se je začela spraševati, kaj je to, kaj je to za ena žival? In res, bila je divja svinja, ki se je prosto sprehajala po parkirišču! Špela je rekla, da ne bo šla nikamor več iz avta, saj jo je strah, ker so divje svinje nevarne ...

Po mirno prespani noči sem odšel po sveže žemljice. Preden pa smo se po zajtrku odpravili naprej, nas je očitno obiskal mestni redar. Za brisalci je pustil obvestilo mestnega redarstva (Koserovskega), ki je bilo naravnano na to, da nas obveščajo, da je potrebno tudi nočno parkiranje plačati ... (mi ga seveda nismo). Kaj točno so napisali ne vemo, saj nihče od nas ne zna toliko nemško. In to smo vsepovsod pogrešali. Nemci namreč nimajo kaj prida turistične literature v angleščini niti v knjigarnah, prav tako pa so tudi obvestila v parkih ali na parkiriščih samo v nemščini. Res pa je, da kakšnih tujih gostov, poleg nas, tudi nismo opazili.

Slike iz Koserowa si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/16_koserow.pdf

Ustavili smo se na majhnem letališču **Peenemunde**, kjer smo si ogledali razstavljenega Miga in raketo V-2. Tu so med drugo svetovno vojno poskusno izstreljevali rakete, ki so jih razvijali in izdelovali v bližnjem razvojnem centru. Odpeljali smo se malo naprej in se ustavili ob muzeju, ki sva si ga s sinom ogledala. Tu, kjer je sedaj muzej, je bil leta 1936 ustanovljen nemški vojni razvojni center. Takrat so tu na razvoju raket delovali največji svetovni raziskovalci iz področja fizike in ostalih spremljajočih ved. Razvili so raketi V-1 in V-2, s katerimi so koncem leta 1944 presenetili nasprotnika. V zelo kratkem časovnem razdobju, kakšnega pol leta, so nad nekatera mesta, predvsem London, spustili preko 42000 rakete V-1 in okoli 3000 raket V-2. Po mnenju nekaterih vojniških ekspertov bi lahko usodno vplivalo na potek vojne, če bi Nemci te rakete uporabili prej. To ni bil le razvojno raziskovalni center, ampak tudi prava tovarna raket in energetska cona za to področje.

Slike iz kraja in muzeja Peenemunde si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/17_peenemunde.pdf

V bližini tega mesteca so bili vsi kampi zasedeni. Kar malo nejevoljni smo bili zaradi tega! Imeli smo namreč prazen rezervoar za vodo (no, ne povsem) in polni WC. Poklical sem v kamp v mestecu Loissiane, blizu Greifswalda (<http://www.campingplatz-loissin.de/index.htm>). No, tam so imeli dovolj prostora, da smo našli primerno mesto za naš avtodom. In niti ni bil tako drag. Plačali smo malo manj kot 30 €, s tem, da smo bili trije odrasli, sin in pes. In prostorna parcela z elektriko in vodo. Skoraj sem pozabil napisati, da smo imeli tokrat mrzel zajtrk, brez, skoraj vsako jutro, obveznega čaja in osvežilne kave. Zmanjkalo nam je namreč plina! Kako se je to lahko zgodilo ne bom podrobneje pisal, ker sem pred odhodom preveril stanje plina in duomatic je kazal še vedno prvo jekleno. In tudi sedaj je bil še vedno obrnjen tako ...

Očitno nisem bil dovolj dobro seznanjen o delovanju duomatica.

Po zajtrku in seveda tudi obilnemu tuširanju, smo se odpravili na ogled mesta **Greifswald** in seveda po nakup plina v plinarno. Začuden smo ugotovili, da je tu plin cenejši kot pri nas. Napolnili smo obe jeklenki in se nato odpravili v predmestje, v ribiški del mesta. Očitno so se pripravljali na ribiško fešto, ki naj bi se pričela čez dva dni, saj so postavljali in urejali zabavišni park. Tu smo prvič poizkusili njihove sendviče z ribami. Bili so res okusni in jih vsem, ki bodo ta predel Nemčije obiskali, priporočam.

Ribe in sendviči! Ko smo se sprehajali po obrežju smo prišli do lokala, iz katerega je nekaj ljudi prišlo z ribjimi sendviči v rokah. Mi smo pa tudi že bili malo lačni. Zato smo se na hitro odločili, da jih probamo. Vstopili smo v lokal, prodajalno in notri ni bilo nikogar razen prodajalke. Nikjer pa ni bilo sendvičev! In prodajalko sem vprašal za sendviče. Odgovorila mi je, da jih prodajajo, ampak kakšne želimo. In smo se spogledali.

Kakšnega? No, iz naše mimike je spoznala, da bi nam lahko s kakšnim namigom pomagala in pokazala je na ribe. Takoj sem poštekal, da si pač izberemo ribo in ona nam nato s tisto ribo pripravi sendič. Jaz sem izbral nek slanik in prodajalka ga je dala med dva kosa kruhove štručke, ga obogatila z nekakšnim namazom, čebulo in solato. In sendvič je bil res enkraten! Vsi trije ostali družinski člani so takoj, ko so probali mojega, naročili enake.

Nato smo odšli na ogled mestnega jedra. Sparkirali smo našo Lajkico blizu samega centra in odšli na ogled. Še dobro, da je žena vzela dva dežnika, ker nas je ves čas spremljal dež ali pa pršenje. Mestece je res prijetno in bi lahko tu ostali tudi kakšen dan več. Zelo lep trg s starimi hišami, ki imajo urejene in barvite fasade. Je univerzitetno mesto in mesto študentov, saj je od 55000 prebivalcev kar 12500 študentov in okoli 5000 zaposlenih na univerzi.

Slike iz Greifswalda si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/18_greifswald.pdf

Nadaljevali smo pot mimo mesta Stralsund, preko 2830 m dolgega mostu, čez morje, na otok Rugen. Most se na enem mestu dvigne kar visoko in z njega smo bili deležni izredno lepega razgleda na okolico. Na poti po otoku Rugen do **rta Kap Arkona** nas je skoraj ves čas spremljalo močno deževje z močnim vetrom. Tudi cesta je postajala vedno ožja, z drevesi povsem ob njenem robu, tako da vožnja ni bila posebej prijetna. Vse skupaj se je dogajalo 13. julija in bil je dan prav primeren za trinajstega ...

Nekaj slik z otoka Rugen si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/19_rugen.pdf

Na poti do rta smo se ustavili še pri najstarejši cerkvi na tem otoku in si jo ogledali. Opečnata gradnja, skromna notranjost, kot je to značilno za ta del Evrope. Prispeli smo do rta Kap Arkona in se ustavili na urejenem parkirišču za avtodome, ki niti ni bilo drago (54.671244°, 13.407928°). Nočitev z enodnevним parkiranjem nas je stala vsega 5 €. Poleg nas je bilo parkiranih kar nekaj avtodomov in skoraj vsi so bili iz Nemčije. Vožnja z avtom ali avtodomom do samega rta ni dovoljena in tudi cesto imajo speljano tako, da ves prihajajoči promet usmeri direktno na parkirišče. V Nemčiji namreč težko parkiraš in spiš izven urejenih parkirišč ali kampov.

Večerni sprehod je bil prijeten. Z ženo sva si ogledala vasico Putgarten, do konca rta pa zaradi noči in dežja nisva šla.

Sledil je dan ogleda dveh rtov. Rt Kap Arkona je lep in me je nekoliko spominjal na rte iz Francije. Na visoki pečini je stolp – svetilnik, cerkev in par hišk. Kljub temu, da je bila velika verjetnost dežja, smo se na ogled odpravili s kolesi. Po poti tja pa se je že valila cela četa oglednikov, turistov. S pečine smo se po številnih stopnicah spustili do obale, ki je bila seveda mivkasta. Ob povratku sva se s Špelo pozpelo še na svetilnik. Prehodila sva 164 stopnic do

vrha in deležna sva bila čudovitega razgleda. In seveda tudi izredno močnega vetra, tako močnega, da sva se morala držati ograje ...

V neposredni bližini rta leži ribiška vasica Vitt, ki prav šarmantna. Ohranjena je stara arhitektura in vse hiške so še vedno prekrите s slamo. Seveda smo se ustavili tudi na sendvičih z ribo in pšeničnem pivu.

Slike iz rta Kap Arkona in vasice Vitt si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/20_kap_arkona_vitt.pdf

Prav tako zanimiv pa je bil ogled tudi drugega dela otoka Rügen – mesteca Thiesow in seveda samega **rta Klein Zicker** in prijetne vasice, ki je na njem. Med mestecem in rtom je ožina na kateri je kamp za surfarje in kajtarje, ki jo z obeh strani obliva morje. Vsepovsod po otoku je polno oznak, da je prepovedano parkiranje z avtomobili in res se očitno tega tudi vsi držijo.

V kampu smo vprašali, koliko bi nas prišla nočitev in glede na ceno in infrastrukturo kampa ugotovili, da bi bilo nesmiselno noč prebiti tu. Po večernem sprehodu smo se odločili, da bomo prespali na parkirišču (54.29830, 013.71313), kjer je bilo parkiranih že nekaj avtodomov. Po vzhodnem delu otoka so same plaže in označena parkirišča s parkirnimi avtomati. In na večini ni dovoljeno prenočevanje z avtodomi. Tu pa je bilo to dovoljeno in takoj, ko smo

parkirali nas je prišel opozoriti en tip z avtom, da moramo tu plačati spanje. In to niti ni bilo drago, saj nas je stalo vsega 6 €. Zbudili smo se v idilično, vetrovno jutro, ob pašnikih, s pogledom na zaliv. In vsake toliko časa je med oblaki posijalo tudi sonce...

Slike iz Klein Zickerja si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/21_klein_zicker.pdf

Odpeljali smo se proti Stralsundu preko glavnega mesta otoka Rugen, mesto Bergen, ki leži na gričku sredi otoka. Videti je bilo prijetno, a se nismo ustavljali. Peljali smo se čez center – glavni trg in nadaljevali pot proti celini. Nameravali smo si ogledati Stralsund, Vožnja ni bila posebej tekoča, saj je ves čas malo pršilo, vmes tudi padalo, prav tako pa smo se večkrat v koloni tudi ustavili.

Priča smo bili tudi nesreči na nasprotni strani ceste. V jarku ob cesti je pristal avto in za njim se je nabrala več kilometrska kolona, skoraj od mesta Bergen pa do celine.

Preko res slikovitega mostu smo se spustili v mesto **Stralsund**. Ker se je hčeri ravno takrat naredila nesreča, saj je zapela in zlomila zapiralo hladilnika, smo se ustavili v kamping trgovini. Bila je res kot naročena in ne vem kakšno noro naključje je bilo to. Kupil sem zapiralo in ga zamenjal. Odpeljali smo se v mesto. Otroka sta šla na ogledat Oceanuma, v katerem si lahko ogledate znamenitosti Baltika. Midva z ženo pa sva si takrat

malo oddahnila in popila kakšno pivo. Z Oceanuma pa sta se otroka vrnila kar nekoliko razočarana. Matija je dejal, da sta bila akvarija lani v Brestu in eno let prej v Genovi precej bolj zanimiva. Špela pa je bila še bolj razočarana, saj je pričakovala, glede na infomracije iz vodiča, da si bo lahko ogledala pravi tunel v Baltik ...

Slike iz Stralsunda si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/22_stralsund.pdf

Po ogledu mesta (zopet je deževalo in pršilo – kot skoraj ves čas na naši poti do takrat) in večerji, smo se imeli namem skampirati kje na bližnjem Fischlandu. To je nacionalni park in predel, kjer so zanimive vasice, ki naj bi si jih naslednji dan ogledali. Prespati smo imeli namen v kampu. V mestecu **Prerov** smo se ustavili pred kampom, ki pa je bil že zaprt.

Medtem, ko sta otroka ostala v avtodomu, sva si šla z Vijolo ogledat kamp. Na srečo je tudi prenehalo deževati. Presenečena sva ugotovila, da je predel kampa za recepcijo polno zaseden

z avtomobili. Ko pa sva prišla v predel kampa, kjer so bili postavljeni šotori in prikolice, nama je bilo povsem jasno, zakaj je tako. Na delu plaže, ki je bila široka kakšnih 50 do 100 m in pregrajena z nasipi iz mivke, so bile na sami mivki postavljene prikolice in šotori. Kako so prikolice pripeljali do tja, mi ni jasno. Verjetno pa so imeli v kampu v ta namen kakšen traktor. Sprehajala sva se po dolgi plaži (in kampu) in končno prišla do centralnega dela, kjer so imeli v enem od lokalov karaoke. Bilo je videti kar zabavno.

Vrnila sva se do avtodoma in padla je odločitev, da si poiščemo primeren prostor za spanje. Tu pred recepcijo je bilo neravno in spanje ne bi bilo prijetno. Prav tako pa bi nas zjutraj zbudil tudi jutranji vrvež. No ja, to sva opravila sama z ženo, saj sta otroka že zaspala. Toda pri tem opravilu sva imela kar nekaj težav. Mestece je bilo tako, da praktično ni bilo primerne prostora. Ali je bil le ta tak, da bi morali zgodaj zjutraj vstati (npr. pred marketom), ali pa je bilo prepovedano in mogoče bi bili iz tega naslova deležni tudi kakšnega nepričakovanega obiska uradne osebe. Tako sva se končno odločila, da se odpraviva na parkirišče pred mestecem Prerov, kjer sem ob prihodu videl parkiranih nekaj avtodomov (54.447901°, 12.604911°). Parkiral sem zraven in prespali smo mirno noč.

Zjutraj sem se zbudil v prijetno in sončno jutro. A kaj, ko so se ta dan neprijetnosti pričele vrstiti kar ena za drugo. Najprej nas je obral parkmojster za 15 €. Po njegovem ceniku je bila to cena nočenja. Bili smo skoraj zadnji. Ne vem, ali so se ostali odpeljali dovolj zgodaj, preden je prišel parkmojster pobirat parkirnino, da so se izognili plačilu parkirnine. A na tem parkirišču ni bilo popolnoma nič! Petnajst evrov za ne preveč raven prostor za avtodom, na katerem ni bilo niti vode niti izpusta za odpadno vodo! Bil je le kemični WC in še ta ni izgledal kaj posebej uporaben.

Ko sem mu plačal parkirnino, sem ugotovil, da je zadnja desna guma skoraj prazna. S kompresorjem sem jo napumpal in odpeljali smo se iskat mojstra, ki bi lahko našo težavo odpravil. Delavec v vulkanizerski delavnici, ki je bila dokaj blizu, mi je pregledal gumo in ugotovil, da je počila feltna. Tako kot lani, ko smo potovali po Bretaniji! A je ni imel in odpeljali smo se do mesteca **Ribnitz**, kjer so nam jo na Peugeotovem servisu zamenjali.

Imeli smo veliko srečo, da so so jo imeli, da smo pravočasno uspeli najti servis, saj je bila sobota.

Tako so nam stroški potovanja nepričakovano porasli za 140 € (80 € feltna in 40 zamenjava – če koga zanima, zaradi primerjave z našimi cenami, 20 € pa nas je stal še mojster na vulkanizerstvu, ki je ugotovil napako in je kolo zamenjal z rezervnim).

Po sprehodu po glavnem trgu mesteca Ribnitz smo kupili sveže žemljice za zajtrk in si v informacijah nabrali tudi nekaj potrebnih potovalnih informacij. Kot zanimivost naj povem, da delavka na informacijah ni znala angleško, tako da ji je na pomoč priskočila gospa, ki je revno takrat obiskala informacije. Zapeljali smo se do obale jezera, kjer smo imeli prijeten zajtrk. Nekako okoli ene je morala biti ura. In sine je zopet komentiral, zakaj moramo imeti zajtrke ob dvanajstih, kosila pa ob devetih zvečer... Malo smo še posedeli, popili smo jutranjo kavico ob jezeru (ob enih!) in nahranili mlade labode in račke.

Slike iz Ribnitza si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/23_ribnitz.pdf

Odločili smo se, da z ogledom vasic na Fischlednu, katere smo si imeli namen ogledati, ne bo nič, saj bi se morali vračati. Tako smo se odpravili naprej, mimo Rostocka, do predvidenega postanka v kampu. Ko smo po ozki cesti le prišli do prvega, je bila pred recepcijo dolga kolona in zato smo se odpeljali

naprej. Ko smo prišlo do drugega, kolone ni bilo, je bil pa vseeno zaseden. In nejevoljno smo se usedli v bife pred kampom, da smo se ohladili s hladnim pivom. Cena piva v lokalu je bila povsem primerljiva z našimi – mislim, da smo za pivo plačali 2.40 €. Medtem smo tudi pogledali, kje bi bil še kakšen drug kamp v bližini in ki bi imel kaj prostora za nas. Poklical sem v kamp na **otoku Poel** (53.993752°, 11.379632°), pred mestom Wismar in receptorka mi je dejala, da imajo še prostor.

Ta dan pa se težave še niso končale. Ko smo v kampu iskali primeren prostor, smo s kamperjem ostali v razmočeni mivki. V tem delu Nemčije je itak vse sama mivka (poleg vetrnic – elektraren in pa neskončnih žitnih polj). Na srečo so takoj priskočili na pomoč štirje Nemci in s pomočjo pvc podstavka za podlaganje kolesa (za uravnavanje avtodoma), smo uspeli uspešno spraviti avtodom iz razmočene mivke in ga parkirati na primeren prostor.

Povečerjali smo, se stuširali pod normalnimi tuši in ž ženo sva se nato odpravila na sprehod na mivkasto plažo. Da pa ne bo kdo mislil, da se drugače nismo tuširali naj povem, da je pač v avtodomu to potrebno storiti racionalno, saj je poraba vode pomembna zadeva in je hudo omejena. Sprehod po plaži je bil za nas, ki nismo navajeni takih plaž, zelo zanimiv in prijeten. Naplavljeno je bilo polno lupin od školjk in tudi večerno dogajanje na plaži je drugačno. Tudi noge sem namočil v Baltik do kolen ...

Tako se je počasi zaključil dan, ki je bil poln nepredvidenih dogodivščin, a prijeten in eden redkih sončnih dni. Pravzaprav se mi je zdelo, da je bil dosedaj ta še najbolj sončen. In vseeno ne prevroč, saj je imel zrak tu kakšnih 20 stopinj Celzija, voda pa nekje okoli 15. Taka je bila informacija s strani upravljalca kampa.

Slike iz kampa na otoku Poel si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/24_poel.pdf

Napoved vreme za naslednji dan je bila bolj kisla in tako smo se odločili, da predvideno kolesarjenje po otoku odpade. Takoj po zajtrku in ko smo opravili vse potrebno, smo odšli naprej. Odločili smo se, da si ogledamo mesto Wismar in potihem je bolj padla misel, kot da bi to imeli namen tudi storiti, da bi se odpravili še na Dansko.

Wismar je eno najlepših mestec, ki smo si jih na tem potovanju ogledali. Mesto z zgodovino in ohranjenim starim delom centra. Priporočam ogled starega pristaniškega dela, nad katerim so se v času našega obiska podili črni in grozeči oblaki, ter starega jedra. Seveda tudi ogled cerkve Sv. Nikolaja, ki je edina ohranjena in še danes v funkciji svojega namena. Ogledali smo si tudi drugo cerkev, ki pa sedaj služi za potreben kulturnega hrama. Tam smo bili ravno v času, ko so pripravljali nek kulturni dogodek, koncert orkestra, saj so postavljali oder. Mesto si je s svojim starim središčem prislužilo mesto na Unescovem seznamu svetovne dediščine (skupaj s Stralsundom). Ponaša se z ohranjeno opečnato gotsko arhitekturo, ki je za severno Evropo precej

značilna. Njenemu nastanku je botrovalo pomanjkanje kamna primerne za gradnjo. Poleg opečnatih zgradb so značilnost Wismarja še visoke in ozke mestne hiše s poudarjenimi zatrepi.

Po ogledu smo si v lokalu na trgu privoščili še pivo in kavo. Sin pa si je poleg pijače zaželel še jesti in naročili smo pizzo, ki niti ni bila draga. Bili pa smo nemalo presenečeni, ko smo jo

zagledali, saj je bila zelo majhna in take nismo pričakovali. Bila pa je okusna. Na koncu smo si ogledali še njihov »bovšjak«, ki se nam je vsem trem zdel veliko bolj zanimiv, kot tisti v Berlinu.

Tu se je Matija zapletel v pogovor z enim od prodajalcev, saj ga je zanimalo, koliko stane Iphone, ki ga je prodajal. Tako smo izvedeli, da je prodajalec iz Turčije in da večkrat potuje preko Slovenije. Seveda pa Iphona za 100€ nismo kupili, čeprav je prodajalec trdil, da deluje.

Slike iz Wismarja si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/25_wismar.pdf

Danska

Od Puttgrdena, preko otoka Fehman, smo zvečer, okoli desete, prispeli s trajektom na Dansko, v mesto Rodbyhavn. Za trjekt smo odšteli okoli 106€ (pišem na pamet). Vkrčavanje, vožnja s trajektom in izkrcavanje je trajalo dobro uro. Razdalja, ki smo jo prepluli pa je bila po garminu 26 km. Imeli smo tudi izredno srečo, saj se je v tem času nekoliko zjasnilo in smo bili deležni izredno lepega sončnega zahoda. V »brezcarinski coni« na ladji nismo nič kupili, čeprav bi lahko bila kakšna stvar cenejša. Danci so na sploh znani po tem, da imajo visoke dajatve na alkohol in cigarete. Zato na potovanju s trajektom te izdelke kupujejo v večjih količinah.

Ko smo prispeli na Dansko, je pričelo zopet deževati. Tako smo v dežju ali pa pršenju prispeli v mestece **Nakskov**, kjer smo preživeli mirno noč ob plaži (54.831412°, 11.090686°). Kasneje smo ugotovili, da je to rekreacijski center tega mesta, zraven katerega je bil tudi kamp, kjer smo računali, da bomo lahko zjutraj dobili sveže žemljice. Le te pa se je dalo dobiti le v mestu in tako smo ostali brez njih. Popili pa smo tudi prvo jutranjo kavico na danskem in za tri kave smo plačali skoraj 10 € (ena navadna, dve z mlekom).

Slike iz Nakskova si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/26_nakskov.pdf

Andreju (P607), ki se je z družino ravno v tem času potikal po Danski, sem poslal pozdrav in ga povprašal za kakšne pametne koordinate. Pri tem sem imel v mislih predvsem koordinate za København. Za ta del potovanja smo bili namreč popolnoma nepripravljeni, saj kot sem že v uvodu napisal, smo se za potovanje v Nemčijo odločili šele v tednu pred odhodom in takrat na Dansko niti pomislili nismo. V Nemčiji smo obiskali par knjigarn, zadnjo celo v Wismarju, a nismo uspeli dobiti nobene knjige v angleškem jeziku za Dansko. Upali smo, da bo na Danskem bolje.

Tako kot na Češkem in po celi Nemčiji, so tudi tu praktično vse površine obdelane. Polja so polna pšenice in neke zelene zadeve – verjetno repe ali pa kaj podobnega. Andrej mi je poslal koordinate za Mons Klint (54,96615, 12,54704) in predlagal, da si ga ogledamo. Na poti do tja smo se peljali tudi po tunelu pod morjem in garmin je takrat kazal -18 m! **Mons Klint** je zanimiv kraj, najvišji na tem otoku. Tu je njihov geo center in od tu je z visokih pečin izreden razgled na odprto morje. Legenda govori, da je tu kraljica sedela na stolu in gledala na morje, kdaj se bo njen kralj vrnil s pohodov. Označene imajo tudi sprehajalne poti in tako smo se odpravili po eni od njih do morja in nazaj. Na vsako stran pa je bilo potrebno prehoditi okoli 500 stopnic. Naša psička Žuža, ki ima že deset let, je imela z njimi proti koncu kar nekaj težav, vendar ji je pri premagovanju le teh pomagal Matija, saj jo je na koncu tudi nosil v naročju, da si je lahko odpočila. Naslednji dan se je temeljito spočila, saj sploh ni hotela z nam ven iz avtodoma (razen na nujne potrebe).

Slike iz Mons Klinta si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/27_mons_klip.pdf

Po ogledu tega lepega kraja smo se odpeljali v **Kopenhavn**. Nekateri ga poznajo pod imenom Kopenhagen. Seveda gre za isto mesto. Proti večeru smo se pripeljali do PZAja ob samem centru (koordinate dobil od Andreja – Andrej, še enkrat hvala!), vendar smo se z dolgim nosom odpeljali naprej. Bil je namreč zaseden. Nastanili smo se v kampu kakšnih dvajset km iz centra (55.594060° , 12.342476°) in se v mesto vozili z njihovo železnico. Šele doma sem ugotovil, preko google eartha, ko sem iskal koordinate kampa, da smo bili povsem blizu morja in marine. Škoda, saj bi si tudi ta kraj v tem primeru vsaj malo ogledali. V tolažbo mi je edino to, da itak nismo imeli časa. Danci imajo lepo urejene vagone, prirejene tudi za prevoz koles, za kar ni potrebno dodatno plačilo. Je pa tako, da se je naše potovanje počasi iztekalo in nam je za ogled mesta ostal le kakšen dan ali dva. Dovolj za hiter sprehod po mestu in da si o njem ustvarimo prvi vtis.

Ko smo izstopili iz vlaka, nas je že čakalo prvo presenečenje. Zagledali smo zabaviščni park z imenom Tivoli in na isti ulici zraven njega še restavracijo Hercegovina. Potem smo se, jasno, odpravili do najdaljše ulice namenjene pešcem (nisem prepričan, če je to še vedno, včasih pa je to nedvomno bila, dolga pa je več kot 1 km), kjer je bilo polno trgovin. Seveda tu nismo nič kupovali, razen danske krone, ker Danci še niso prevzeli € kot nacionalne valute. Pri tem pa smo imeli kar nekaj težav, saj v uličnih menjalnicah menjajo slabše kot v bankah, v bankah pa ne vračajo €. Naneslo je namreč tako, da smo imeli v denarnici samo

500 € v kosu. Kot zanimivost naj navedem, da smo imeli namen zamenjati samo kakšnih 100 €. Zaposleni v menjalnici pa nam je po »posebej ugodnem« tečaju ponujal menjavo za 280 €. Pri tem nam je tudi prijazno pojasnil, da je na Danskem itak vse tako drago, da bomo imeli še to premalo. In res je bilo vse, tako rekoč, še enkrat dražje kot drugod po Evropi. Menda je pa na Norveškem in Švedskem še slabše. Za primer naj navedem, da je pločevinka Coca cole v trgovini stala kar 38 kron, kar je nekje okoli 6 €. Pločevinka piva pa je bila okoli 30 kron. V lokalu pa je točemo pivo stalo okoli 60 kron. Za en € dobiš okoli 7,2 danske krone.

Po ulici je bila kar huda gneča. Polna raznoraznih trgovinic, ki pa za nas niso bile posebej zanimive. Veliko je tudi takih iz daljnega vzhoda in tako kot ostala večja evropska mesta, tudi København izgublja svojo identiteto. Na hitro smo stopili tudi v božji hram in si ga ogledali ter nato odšli še na ogled »posebne samostojne države« v Københavnu – Cristiania.

Cristiania je ena večjih znamenitosti

Danske. Ustanovljena je bila daljnega leta 1971 s strani skupine hipijev, ki so si za bivanje tu zadali posebna pravila, povsem neodvisna od Danskih. Sedaj tam živi okoli 2000 prebivalcev te »državice«, po moji oceni »pritepenih« sem iz celega sveta. In menda so nadaljnje priseljevanje prepovedali. Živijo res nenavadno za današnje razmere. V majhnih hišicah, ki so zelo slikovite in za naše razmere »zanemarjene«. V glavnem smo imeli občutek, da so narejene in posodobljene s stvarmi, ki jih ostali zavržemo. Preživljajo se s priročnimi deli, posebej pa je znana in zanimiva njihova delavnica koles »Cristianian bikes«. Menda plačujejo mestnim oblastem le porabljeno vodo in elektriko, ostalih dajatev pa ne. Dovoljen je ogled posameznikom, organiziranim skupinam pa domačini ne dovolijo ogleda. In takoj, ko smo vstopili v ta predel, so nas obšle znane vonjave po opojnih substancah, ki so pri nas prepovedane. Naredil sem nekaj slik iz predela te »državice«, kjer je slikanje dovoljeno, saj je v predelih, kjer živijo, fotografiranje prepovedano.

Preden smo zapustili København, smo se kar z avtomodom odpravili vmesto še na ogled starega pristaniškega dela mesta Nyuhavn in palače Rosenberg. Nyuhavn je danes posebej zanimiv predel Kobenhavna, saj je ob sami obali (rokavu) polno raznih lokalov in sprehajalcev. Naslednjič bo ta predel mesta potrebno obiskati tudi v nočnem času, saj se mora tu, po moje, kar dogajat. Lepa pa je tudi palača Rosenberg, s prelepim parkom, kjer je bilo po travnatih površinah polno ljudi, ki so tam počivali in preživljali svoj prosti čas. Palačo z vrtom je postavil kralj Christian IV v začetku sedemnajstega stoletja. To naj bi bila njegova poletna rezidenca.

Nato smo se odpravili še na ogled znane morske deklice, ki simbolizira ljubezen. Kip je nastal po predlogi pravljice danskega pisatelja in pesnika Hansa Christiana Andersena z naslovom *Mala morska deklica* (1837). V pravljici morska deklica reši življenje princa, ki je doživel brodolom in se odloči za tvegano dejanje - osvojiti njegovo ljubezen. Da bi lahko postala človek, se mora odreči

svojemu glasu in plavuti. Poleg tega lahko postane človek samo, če jo bo princ ljubil in se z njo poročil. Če pa se to ne bo zgodilo, bo umrla s strtim srcem in se spremenila v morsko peno. Mala morska deklica sicer očara princa, ki pa se vanjo ne zaljubi. Princ se poroči s princeso sosednjega kraljestva in Mali morski deklici stre srce. Kljub temu, da bi lahko ostala človek tako, da bi ubila princa, se za to ne odloči in se raje vrže v valove. Njeno telo se spremeni v morsko peno, a njena duša postane duh, hčer zraka. Seveda smo se ob tem kipu slikali in ohranili lep spomin na ta del Danske.

Slike iz Kobenhagna - Kobenhavna in Cristianie si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/28_kopenhagen_a.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/29_kopenhagen_b.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/30_cristiania.pdf

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/31_rosenborg.pdf

Mimogrede smo se ustavili še ob marini mesteca **Roskilde**, kjer smo imeli kosilo. Vikinški muzej, ki je v tej marini, je bil že zaprt, zato smo si ga ogledli samo od zunaj. Mestce blizu Kobenhavna je znano predvsem po vsakoletnem večdnevnom rock festivalu, na katerem vedno nastopajo tudi ansambli svetovnega formata in poteka vsako leto v prvih dneh julija. Mi smo ga žal za kakšna dva tedna zamudili.

Slike iz mesteca Roskilde si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/32_roskilde.pdf

Sledila je vožnja po najdaljšem mostu preko katerega sem se kdajkoli peljal. Med seboj povezuje otoka Sjælland, na katerem je glavno mesto København in Fyn, na katerem je največje mesto Odense. In za prevoz preko mostu je bilo potrebno plačati tudi mostnino (ca 50 €)

Slike mostu si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/33_most.pdf

Ogledali smo si **Odense**, prijetno mesto, kjer je v mladosti domoval H.C. Andersen (1805 do 1875), pravljicar, katerega dela so prevedli v največ jezikov sveta. Kdo ne pozna njegovih pravljič Grdi raček, Cesarjeva nova oblačila, Svinjskega pastirja, ... Živel je skromno in osamljeno življenje. In imel je zelo rad otroke, katerim je rad pripovedoval pravljice. Svojih otrok ni imel, ker naj bi bil menda vedno nesrečno zaljubljen. Kasneje je živel v Københavnu, v predelu mesta Nyhavn. Zanimiv je ogled njegove rojstne hiše, pred katero stoji na vrtu hišica – oder, kjer so v tem času trikrat na dan uprizarjali njegova dela (pravljice), vendar žal samo v danščini, tako da nismo nič razumeli.

Slike iz Odensea si lahko ogledate tukaj:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/34_odense.pdf

Odpravili smo se naprej v mesto **Ribe**, kjer smo bili zvečer dogovorjeni z Andrejem, Mihom in Marijo. In tako smo proti koncu našega potovanja, na tem koncu sveta, končno zopet srečali Slovence. Bilo je prav prijetno poklepetati in v družbi popiti pivo. Ogledali smo si prijetno staro mesto Ribe, eno najstarejših na Danskem in celo v Skandinaviji.

Velika cerkev, zanimive hiške, vsaka s svojimi piosanimi in drugačnimi (svojevrstno oblikovanimi in barvitimi) vhodnimi vrati. Z zanimanjem smo si ogledali lokalno pokopališče, ki je bilo bolj podobno lepo prijetnemu parku. In seveda tudi grob Petra Pedra Pedersona ...

Slike iz mesteca Ribe si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/35_ribe.pdf
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/36_ribe_vrata.pdf

Predzadnji dan našega potovanja je sledila vožnja proti domu. Ta dan smo naredili okoli 1100 km in pripeljali smo se do našega mesteca **Berg** pri Munchnu, ob jezeru, kjer smo lani pričeli naše potovanje. Na poti smo imeli kar nekaj obvozov, ker nas je zaradi prometa garmin pošiljal dol z avtoceste. Zaradi poletnega in dopustniškega časa, so bile avtoceste po Nemčiji polne. Ker nismo imeli koordinat, smo imeli kar nekaj težav, da smo tu ob jezeru, našli naš prostor od lani. In prespali smo prijetno in mirno noč.

Slike iz kraja Berg pri Munchenu si lahko ogledate tukaj:
http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/37_berg.pdf

Več lepših slik iz tega kraja, saj so bile narejene ob lepšem vremenu, pa si lahko ogledate tudi v mojem prejšnjem potopisu - Do Bretanije in nazaj:

http://caravaning.si/caravaning/do_Bretanije_in_nazaj_2010.pdf

Da pa se nismo vrnili prazni domov, smo poskrbeli še za obisk nakupovalnega centra v Rosenheimu, kjer smo nakupili v glavnem nekaj nemških dobrot. Na mojo željo predvsem pivo, ki sva ga z ženo z velikim užitkom pila ob prijetnih poletnih večerih, saj je res dobro. In začuda tudi cenejše kot pri nas, saj stane steklenica pšeničnega ali temnega piva okoli 70 do 90 centov, s tem, da so to res prvovrstna piva. Tisti, ki ta piva pozna, bo že vedel! In tudi ostali prehranbeni izdelki so v glavnem povsem cenovno primerljivi z našimi, če ne še kakšen cent cenejši.

In tako smo v soboto zvečer, 23. julija 2011, prispeli domov. Prepričan sem, da se je tega najbolj razveselil sin Matija, ki je uspel, skoraj povsem brez interneta, zdržati cele tri tedne!

In za zaključek naj dodam še to, da smo po potovanju morali obiskati veterinarja, zaradi rednega letnega Žužinega cepljenja proti steklini. Pogovor je nanesel na to, da smo obiskali Dansko in veterinarica je bila začudena, da nismo vedeli, da morajo imeti psi, tako kot za Anglijo, tudi za obisk Skandinavskih držav, ustrezno veterinarsko potrdilo o zdravju psa. Te države steklina menda še ne obiskala...

Za zaključek pa še nekaj slik sončnih zahodov:

http://caravaning.si/clan/bojan_p/potovanje2011/38_soncni_zahodi.pdf

Z mano so se na potovanju veselili, ogledovali in kdaj tudi trpeli moja žena Vijolica, hčerka Špela, sin Matija in psička Žuža.

Vse skupaj skup spravi – Moja malenkost – Bojan – oziroma bojan_p, kar vam je ljubše.

Gorivo in kilometri

	datum	litri	eur	km		razlika
OMV Slovenija - Pesnica pri Mariboru	2.7.2011	80,03	98,04	30448		143
Češka - Teplitz	3.7.2011	82	117	31145		697
total - Strausberg	10.7.2011	83,24	115,62	31810		665
adap - 18374 Osteebad Zingst	15.7.2011	34,27	50	32487		677
shell - 23683 Scharbeutz	17.7.2011	85,14	118,26	32793		306
statoil - 5200 Odense	21.7.2011	24,6	35,84	33471	258 kron	678
team - 24963 Tarp	22.7.2011	83,36	121,62	33700		229
total - 97355 Rudenhausen	22.7.2011	80,32	118,79	34398		698
petrol jesenice	23.7.2011	78,02	94,64	35126		728
Ljubljana				35192		66
		630,98	869,81			4887